

SAT-2B.312-1-NS -03

CONCEPTUAL ASPECTS OF ANALYSIS OF POLICE (CRIMINAL) INTELLIGENCE

Asst. Prof. Todor Kodzheykov, PhD
 Department of Security, Faculty of Law
 „Angel Kanchev” University of Ruse

***Abstract:** The right to personal privacy is a fundamental human right that protects individuals from unauthorized intrusions into their private lives and personal data. In modern public governance, this right plays a critical role in ensuring the security, freedom, and dignity of citizens. Public institutions are responsible for creating and implementing legal frameworks that protect personal privacy while balancing the need for public safety and order. These institutions must develop effective legal and institutional mechanisms to safeguard the right to personal privacy for all citizens.*

The report explores the concept of personal privacy, its significance in contemporary society, and the role of public institutions in protecting this right. It highlights the importance of legislation, particularly the General Data Protection Regulation (GDPR) in the European Union, which establishes strict guidelines for the collection, storage, and processing of personal data by public institutions. Additionally, it discusses the European Convention on Human Rights, which guarantees protection from unlawful intrusions into private life.

Public institutions must establish mechanisms for ensuring personal privacy, such as independent bodies like data protection commissions or ombudsmen, which monitor the actions of public authorities and offer citizens a means of redress. Furthermore, the report addresses the limitations on personal privacy in exceptional circumstances, such as national security or criminal investigations, emphasizing that any restriction must be proportionate, legal, and subject to judicial oversight.

In conclusion, the right to personal privacy is essential to a functioning democracy, and public institutions play a key role in its protection. Effective legislation, independent oversight, and a balanced approach are necessary to ensure that individuals' rights are upheld while meeting the needs of public safety and order.

***Keywords:** Personal privacy, Human rights, Public institutions, Legal framework, General Data Protection Regulation (GDPR), European Convention on Human Rights, Data protection, Public safety*

Правото на лична неприкосновеност е едно от основните човешки права, което има за цел да защити индивида от несанкционирани и неправомерни намеси в личния живот и личните данни. В контекста на съвременното публично управление, това право заема ключова роля в изграждането на правова и демократична държава, където гражданите могат да се наслаждават на сигурност, свобода и уважение към тяхната личност. Публичните институции играят важна роля в гарантирането на защитата на личната неприкосновеност, като тези институции трябва да разработят ефективни правни и институционални механизми, които да осигурят този защитен статус за всички граждани. В настоящия доклад ще разгледаме различните аспекти на правото на лична неприкосновеност в контекста на публичните институции, като се фокусираме върху ролята на законодателството, публичните органи и механизми за защита на личните данни и право на защита от неоснователни намеси.

Личната неприкосновеност обхваща множество аспекти на индивида, включително правото на физическа и психологическа защита от несанкционирани намеси в личния живот, личните данни, комуникацията и правото на личен избор. Това право е основно за всяка цивилизована правова система, тъй като осигурява фундаменталните условия за самоуважение, свободата на изразяване и личностната автономия. Личната неприкосновеност е не само важна за индивида, но и за обществото като цяло, тъй като гарантира, че гражданите ще имат свободата да участват в обществени и политически процеси без страх от репресии, наблюдение или нарушения на тяхната приватност.

В съвременния контекст, когато технологиите напредват бързо и личните данни на хората стават лесно достъпни чрез интернет, социални мрежи и цифрови платформи, правото на лична неприкосновеност придобива нови измерения. Защитата на личните данни и на личните свободи в цифровото пространство става все по-актуална, като публичните институции трябва да се адаптират към тези нови предизвикателства, за да осигурят, че правото на лична неприкосновеност остава защитено и в дигиталната ера.

Публичните институции играят основополагаеща роля в защитата на правото на лична неприкосновеност. Те са тези, които трябва да създадат правна рамка, да изготвят и прилагат закони, които да регулират как публичните органи могат да извършват действия, които включват намеса в личния живот на гражданите. Тези действия могат да бъдат свързани с действия на полицията, разследвания на престъпления, събиране на информация за обществената сигурност или други обществени интереси.

Правото на лична неприкосновеност не е абсолютно и може да бъде ограничавано при определени условия. Например, ако съществуват обосновани причини за опасност за обществото или ако има сериозни съмнения за извършено престъпление, публичните институции могат да ограничат правото на лична неприкосновеност в рамките на законово установените процедури. Въпреки това, всяка такава намеса трябва да бъде пропорционална на необходимостта от защита на обществени интереси и да бъде извършвана с ясни и прозрачни правила.

Законодателството играе също така ключова роля в защитата на правото на лична неприкосновеност. Във всяка правова държава трябва да съществува ефективна правна рамка, която ясно да определя правата на гражданите по отношение на личната неприкосновеност и да установява как публичните органи могат да ги нарушават, при какви условия и какви механизми за контрол и защита са на разположение на индивидите.

В Европейския съюз основната нормативна рамка, която регулира защитата на личната неприкосновеност, е Общият регламент за защита на данни (GDPR). Този регламент определя как публичните институции трябва да събират, съхраняват и обработват лични данни, като същевременно осигурява права за гражданите относно тяхната лична информация. Регламентът поставя строги изисквания за публичните институции, като например необходимостта от получаване на съгласие от физическите лица за обработката на техните данни, правото на информация относно използването на личните данни и правото на възстановяване на нарушени права.

Друг важен международен документ, който осигурява защита на личната неприкосновеност, е Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Член 8 на ЕКПЧ гарантира правото на личен и семеен живот, както и правото на защита срещу неоснователни намеси в личния живот. Това включва защитата на личната неприкосновеност от незаконно следене, проследяване и събиране на лични данни от публични институции. Член 8 дава ясни насоки за допустимите ограничения на това право, които трябва да бъдат определени от закона, да бъдат обосновани от обществената нужда и да бъдат пропорционални.

Публичните институции трябва да осигурят ефективни механизми за защита на личната неприкосновеност. Това включва както съществуването на законови и правни норми, така и създаването на независими органи, които да следят за тяхното прилагане и да осигуряват защита за гражданите, чиито права са нарушени.

Във всяка демократична държава трябва да има органи като омбудсман или комисия за защита на личните данни, които да осигуряват контрол върху действията на публичните институции и да дават възможност за подаване на жалби от гражданите в случай на нарушаване на техните права. Такива органи трябва да бъдат независими и да имат правомощия да разследват жалбите, да налагат санкции или да предприемат други действия, за да гарантират, че личната неприкосновеност на гражданите ще бъде защитена.

Въпреки че правото на лична неприкосновеност е фундаментално, то не е абсолютно и в някои случаи може да бъде ограничавано в интерес на обществото. Публичните институции могат да предприемат действия, които включват ограничаване на личната неприкосновеност, когато това е необходимо за защита на националната сигурност, обществения ред или предотвратяване на тежки престъпления.

Например, разследващите органи могат да извършват подслушване на комуникации или да искат достъп до лични данни, за да разкрият престъпна дейност. Тези действия трябва да бъдат санкционирани от съдебни органи и да бъдат строго ограничени по обхват и време. Освен това, всяка намеса трябва да бъде пропорционална и в съответствие с принципите на правовата държава, за да се предотврати злоупотребата с власт и да се защити правото на лична неприкосновеност.

Правото на лична неприкосновеност е основополагащо за функционирането на всяка демократична държава. Публичните институции играят решаваща роля в защитата на това право, като трябва да създадат адекватни правни и институционални механизми, които да гарантират, че гражданите могат да се наслаждават на сигурност и защита от незаконни намеси в техния личен живот. Законодателството трябва да предоставя ясни и ефективни правила относно събирането, съхранението и обработката на лични данни, както и да осигурява възможности за защита в случай на нарушения. В същото време публичните органи трябва да осигурят балансиран подход, който да защитава както личните права, така и обществени интереси.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА

1. European Parliament and Council. (2016). Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data (General Data Protection Regulation). Official Journal of the European Union.
2. European Court of Human Rights. (1950). European Convention on Human Rights. Council of Europe.
3. United Nations. (1948). Universal Declaration of Human Rights. United Nations General Assembly.
4. Solove, D. J. (2008). *The Digital Person: Technology and Privacy in the Information Age*. New York University Press.
5. Warren, S. D., & Brandeis, L. D. (1890). The Right to Privacy. *Harvard Law Review*, 4(5), 193-220.
6. Bennett, C. J., & Raab, C. D. (2006). *The Governance of Privacy: Policy Instruments in Global Perspective*. MIT Press.
7. Ohm, P. (2010). Broken Promises of Privacy: Responding to the Surprising Failure of Anonymization. *UCLA Law Review*, 57(6), 1701-1777.
8. Regan, P. M. (2002). *Legislating Privacy: Technology, Social Values, and Public Policy*. University of North Carolina Press.
9. Swire, P., & Lagos, J. (2009). The Law of Privacy and the Regulation of Personal Data. *Stanford Law Review*, 61(4), 803-829.
10. Кремена Раянова (2022). THE BEIJING DECLARATION Права людини та публичне врядування в сучасних умовах, , 94-98